William Shakespeare - Sonetul LXXVI

De ce mi-e stihul fara straluciri,
lipsit de mladiere si schimbare?
De ce nu-mi lunec sterpele priviri
spre-a mestesugului prea grea lucrare?
De ce tot una spun si-mi invesmant
in vechi stihare stihurile-moaste;
pe nume-mi spune fiece cuvant
si fiecare, matca si-o cunoaste...
Tu stii, iubire, doar de tine scriu
iubirea este tot ce ma inspira,
asez cuvantul mort intr-unul viu
si risipesc ce altii risipira.

Ca soarele ivit si-apoi apus
iubirea-mi spune doar ce s-a mai spus...